

Sylvain
Reynard

Stín^{Temný}

Od autora série

Gabrielova
Trilogie

Temný stín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Sylvain Reynard
Temný stín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Sylvain
Reynard

Stín Temný

Od autora série

Gabrielova
Trilogie

Sylvain Reynard
Temný stín

*Mým učitelům,
s vděčností.*

Juditha a Holofernes, Donatello,
asi 1453–1457

Prolog

1268

YORK, ANGLIE

*W*illiam neutíkal. Už nějakou chvíli čekal ve stínu poblíž jedné z menších hradebních bran města Yorku, koně uvázaného opodál. Jeho milovaná Alicia se neukázala. Klekání už dávno odzvonilo, a tak celý netrpělivý a podrážděný opustil místo, kde se měli tajně setkat, a kráčel i se svým koněm k domu jejího otce.

Aliciin otec byl dobrý člověk. Úspěšný obchodník, který si proklesl cestu až na vrchol kupeckého cechu. Ale byl to Anglosas. A kvůli onomu původu a jeho obchodu byla Alicia v očích Williamových normanských aristokratických rodičů vyloženě nevyhovující partií.

Jenže William ji chtěl. Tajně se jí dvořil a společně si naplánovali, že se po setmění sejdou a uprchnou na sever. Tam se vezmou a s pomocí šperků a klenotů, které William ukradl své rodině, si zařídí společné živobytí.

On je mladý, silný a velice inteligentní. Alicia je krásná, milá a příčinlivá. Povedou spolu šťastný život.

Alicia ovšem navzdory svému slibu nepřišla.

William proklínal v anglonormanštině, jazyce své matky, Aliciina otce, protože předpokládal, že odhalil jejich plány utéci a zamkl ji v domě.

Miloval ji. A dostane ji, i kdyby se měl s jejím otcem utkat meč proti meči. Dokonce i teď mu touhou po ní doslova zpívala krev v žilách a tělo měl napjaté k prasknutí. Dohodli se, že než spolu ulehnu, počkají, dokud nebudou svoji, ale to jim nikterak nebránilo v polibcích a jiných prožitcích, kterým se oddávali, kdykoliv k tomu měli příležitost. Těšil se na chvíli, až ji poprvé svlékne a objeví všechna tajemství jejího těla.

S hlavou plnou příjemných a smyslných myšlenek o něco zakopl. „Pro rány Boží!“ zaklel, pustil otěže svého koně a klopýtl vpřed.

Odněkud od země se ozvalo tiché zasténání.

Když William znovu našel rovnováhu, sehnul se k čemusi, co vypadalo jako hromada oblečení. Zpoza mraků dopadl na zem paprsek měsíčního svitu a ozářil překážku, o níž zakopl.

To, o čem si myslel, že jsou jen šaty, byla ve skutečnosti žena. Oblečená v tmavém plášti s kapucí a se sukněmi vyhrnutými až k pasu. Dolní polovinu těla měla nahou a nohy i její ženství mezi nimi byly zbrocené krví.

William o krok ustoupil.

Nemohl ji tu takhle nechat, dokonce ani na tu krátkou chvíli, aby vyhledal pomoc. Stáhl jí těžkou modrou sukni a zakryl ji.

Žena se zachvěla a trhla sebou.

Škubnutím si přitáhl koně a chystal se na něj nasednout, ale žena začala něco šeptat. Házela hlavou ze strany na stranu a zpod kapuce jí vypadly dlouhé vlnité kadeře vlasů, které jí zahalily ramena jako roztrhaný závěs.

Něco v pohledu na ty vlasy ho zastavilo.

S otěžemi pořád v rukou se pomalu sklónil.

Ta žena byla surově zbitá. Obě oči měla podlité krví a jedno z nich bylo oteklé tak, že ho nedokázala ani otevřít. Po tváři jí stékala krev a měla natržený ret.

Druhým okem na něj zamrkala a zvedla třesoucí se ruku.

A William ucítil, jak se mu svět zřítíl k nohám.

Odhodil otěže stranou a klesl na kolena. „Alicie? Alicie, jaký ďábel tohle udělal?“

Zavřela oko a rozkašlala se.

Vzal ji do náruče a přitiskl si ji k sobě.

Jak s ní pohnul, Alicia vykřikla. Zhroutila se mu v pažích, příliš slabá, než aby se vzepřela. Roztřesenou rukou se snažila nahmatat sukni a popotahovala si ji, jako by se chtěla zakrýt.

Ten pohled ho zasáhl.

„Alicie.“ Hlas se mu zlomil. „Kdo to byl?“

„Cizinci.“ Pracně ze sebe vyrážela každý dech. „Volala jsem o pomoc. Nikdo nepřišel.“

Zařala mu prsty do košile.

„Wille,“ vypravila ze sebe a zoufale se k němu přitáhla. Na chvíli se zdálo, jako by zadržela dech, a pak jí tělo pomalu ochabovalo.

William si ji tiskl k srdci, zatímco z jejího milovaného těla unikal život.

Zvedl oči k temné obloze a z plných plic zařval.

1. kapitola

1. ČERVENCE, 2013
UMBRIE, ITÁLIE

Srinc florentský stál venku před vilou v Umbrii. Byl rozpolcený. Už složil svou úctu princezně tohoto území a úspěšně se vyhnul jejím romantickým pokusům o sblížení. Při předešlých příležitostech si její tělo užíval – byla krásná, inteligentní a velmi smyslná jako většina jeho druhu. Ovšem tuto noc shledal její půvaby nedostatečnými. Za zdvořilého odmítnutí nabídky ke smilstvu se s jejím neochotným svolením vydal na území Umbrie na lov.

Najít profesora Emersona a jeho rodinu bylo snadné. On a jeho žena, Julianne, vlastnili majestátní dům na kopci a světla z jeho oken zdravila temnotu. Princova nerozhodnost nepocházela z lovu Emersonových nebo z úniku z princezniny náruče. Ne, jeho vnitřní konflikt pramenil ze slibu.

Raven Woodová byla člověk. A také byla nekonvenčním způsobem krásná, velmi statečná a velmi ochranná vůči ostatním, a to včetně úplně cizích lidí. V něžné chvíli se od něj vyžádala slib, že životy Emersonových ušetří. Složil jí ho v dobré víře, nejen proto, že si přál, aby se mu svěřila se svou záhadnou minulostí, ale protože mu na ní také záleželo a toužil, aby byla šťastná.

Poté, co ho opustila a dala najevo, že nedokáže přijmout skutečnost, že není schopen lásky, měl nutkání vzít svůj slib zpět a potrestat profesora za jeho drzost, když prohlašoval, že je právoplatným vlastníkem ukradených uměleckých děl. Že to udělal nevědomky, nebyla žádná omluva. Princ toužil po pomstě a teď, když ho zavrhl jediný člověk na světě, který ho mohl přimět k milosrdenství, neměl důvod se jí vzdát.

Proto nyní stál venku před domem a naslouchal, jak Katherine Pictonová, dlouholetá rodinná přítelkyně, dává svým hostitelům dobrou noc, i jak ukládají Clare, maličkou dcerku Emersonových, do postýlky v pokoji jejich rodičů.

Netrpělivě čekal, až Emersonovi ukojí svou rozkoš ve vířivce na balkoně jejich ložnice.

Princ nakrčil nos, neboť jejich manželské spojení jako by nemělo konce. Vypadalo to, že pokaždé, když ten pár navštíví, oddávají se jen sexu. Začal na zahradní pěšině podupávat nohou v kožené botě, snad je chtěl popohnat, aby si to odbyli rychleji.

Byla noc bez hvězd, tmavá a tichá. Obloha nad ním připomínala sametový baldachýn a v uších mu hrál letní vánek. Když zaslechl Julianne křičet rozkoší, připomnělo mu to, jak Raven dělala totéž, zatímco se s ní něžně miloval.

Zatnul čelist.

Láska – zdvořilý eufemismus pro spojení těl za účelem fyzické slasti.
A přesto láskou nedokázal pohrdat, když se jednalo o ni.

Byl to už téměř měsíc, co se potěšil se ženou – skoro celý měsíc, co měl Raven naposledy ve své posteli. Pořád ještě cítil pod rukama teplo její kůže, měkké křivky jejího těla, jak ji hladil, vůni její krve, která zaplavovala jeho smysly.

Ale byla to vzpomínka na zelené oči, která ho udržela v klidu, když Julianne políbila manžela a vrátila se do ložnice. Raven měla veliké oči doslova přetékající citem.

Copak nejsi unavený smrtí?

Do myšlenek se mu vetřel její hlas.

Pravda byla, že smrtí unavený byl. Dokonce i teď se cítil rozpolcený. Ale potlačil své pochyby a vylezl po zdi vily, dychtivý překvapit profesora o samotě.

A povedlo se mu to.

„Setkáváme se znovu.“ Princův konverzační tón neodpovídal jeho výhrůžnému postoji.

Gabriel se vylekaně postavil ve vířivce a jeho nahé mokré tělo se lesklo v matném světle, dopadajícím sem z ložnice.

„Co chcete?“ vyštěkl, ruce sevřené v pěst.

„Pro začátek chci, abyste se zakryl.“ Princ mu hodil opodál ležící ručník a znechuceně ho pozoroval.

Profesor si omotal ručník kolem pasu a vylezl z vody. Postavil se tělem mezi prince a dveře do ložnice, které rychle zavřel.

„Řekl jsem, co chcete?“ Profesor zaujal jednoznačně obranný postoj.

„Chci, aby to, co je mé, mým zůstalo. Chci, abyste mi přestal brát moje věci a předvádět je na veřejnosti, jako by byly vaše vlastní.“

Profesor na prince nevěřičně zíral. „Nemám nic vašeho. Vypadněte. Hned.“

Princův pohled zalétl přes profesorovo rameno a zadíval se skrz okno na Julianne, která chovala svou dceru v náručí.

„Máte mnoho pokladů. Dělejte, co je ve vašich silách, abyste o ně pečoval, a nesahejte po tom, co není vaše.“

Profesor se zamračil. „Znovu vás žádám, abyste odešel.“

Nadpřirozené stvoření zavrtělo hlavou a upřelo na muže chladné šedé oči. „Bylo mi řečeno, že máte potíže naslouchat příkazům. Zjišťuji, že je to pravda.“

„Řekl jsem vám, abyste odešel. Taky se nezdá, že byste poslechl,“ opáčil profesor.

„Ukradl jste mi kresby.“

Při prvním zvuku profesorova protestu zvedl princ ruku, aby ho umlčel. „Vím, že jste je neukradl osobně. Ale ty ilustrace patřily mně, než padly do rukou švýcarské rodiny, která vám je prodala. Vzal jsem si je zpátky a u mě už také zůstanou. Navěky.“

„Lžete. Ta rodina ty kresby vlastnila více než století.“

„Ano.“ Princ se na Gabriela zadíval s výzvou v očích. „A předtím byly moje.“

Profesor zmateně zamrkal.

Když zas nabyl rovnováhy, podezřívavě přimhouřil safírové oči. „To jste byl vy, tehdy ve Florencii v našem hotelovém pokoji. Nedomákal jsem vás zahlédnout, ale cítil jsem vaši přítomnost.“ Gabriel ztlumil hlas. „Co jste zač?“

„Co jsem, to není důležité. Prostě řekněme, že nejsem člověk. A také nejsem zvyklý se dohadovat s lidskými bytostmi nebo nabízet druhé šance.“

Princův pohled znovu přitáhly obrysy postav matky a dítěte uvnitř v domě. „Milujete svou ženu?“

Gabriel ztuhl. „Ano.“

„Dost, abyste pro ni zemřel?“

„Bez zaváhání.“ Gabriel odvážně vykročil vpřed.

Princ si s profesorem vyměnil dlouhý pohled. A byl to také on, kdo první prolomil mlčení.

„Mám víc úcty k muži, který si přeje pro svou rodinu žít, než k tomu, který pro ni chce zemřít. Chraňte svou ženu a dítě. Zanechte všech pokusů nalézt kresby a přimějte Italy, aby udělali totéž.“

„Zaplatil jsem za ně vysokou cenu. Vaše historka zní jako z pohádky.“

Princi se zablesklo v očích a zavrčel.

Profesor byl okamžitě znovu ve střehu, ve tváři masku hrůzy.

Upír odolal nutkání zaútočit a uplatnit svou sílu a převahu. Pozoroval Gabriela a vnímal jeho napětí, pach adrenalinu kolujícího jeho tělem a zrychlený srdeční tep, a podivil se, proč neutekl.

Gabriel tiskl záda ke dveřím ložnice a dával upírovi najevo, že jestli bude chtít zničit jeho rodinu, bude muset zdolat jeho i dveře. Chtěl položit život, aby ochránil svou ženu a dítě, které zůstávaly blaženě nevědomé hned za nimi.

Princ si vzpomněl na jinou lidskou bytost, která byla také ochráncem; na ženu, jež skoro obětovala život, aby zachránila bezdomovce před smrtí ubitím.

A ta vzpomínka se mu vůbec nelíbila.

„Vaše žena je nemocná,“ oznámil náhle a narovnal si manžety u košile.

Gabriel změnil výraz. „Cože?“

„Jste inteligentní muž, nebo se to o vás alespoň říká. Jsem si jistý, že teď už jste si uvědomil, že mám jisté – schopnosti. Jedna z nich je, že cítím lidské nemoci. Nedokážu ten problém přesně určit, ale s vaší ženou je něco v nepořádku, něco způsobuje v její krvi nedostatek železa. Když jsem se s ní poprvé setkal před dvěma lety v Uffizi, její nemoc jsem cítil. A ať to bylo cokoli, sužuje ji to stále.“

Profesor vypadal tím odhalením zjevně otřesený a otočil hlavu, aby se na Julianne skrz okno podíval.

„Získal jste kradené kresby,“ pokračoval princ. „Protože jsem původní vlastník, vzal jsem si je zpět. Mohl jsem vás zničit, ale místo toho jsem vám daroval zásadní informaci o zdraví vaší ženy. Myslím, že budete souhlasit, že jsem byl více než velkorysý.“

Gabriel obrátil pozornost zpátky k princovi. Bylo jasné, že bojuje s tím, čemu věřit a čemu ne, ale jeho touha ochránit rodinu zvítězila.

„Zastavím pátrání a osobně promluvíím s Interpolem,“ procedil Gabriel skrz zařaté zuby. „Neměl bych být ale hnán k zodpovědnos-

ti za to, co dělají jiní. Jestli se Italové rozhodnou vás stíhat, jejich chyba.“

„Pokud se přestanete angažovat vy, nebudeme mít žádný problém.“ Princ mu věnoval dlouhý pohled a pak přistoupil k okraji balkonu a otočil se.

Gabriel ještě pořád stál v obranném postoji před dveřmi do ložnice. Ruku si přidržoval na ústech, jako by se pokoušel zabránit zburcovat celý dům.

Princ se na něj tvrdě podíval.

„Dělejte vše pro to, abyste žil dost dlouho, a mohl tak své dceři zajistit dobrý život. Dětem se může ledacos přihodit, když ztratí své otce.“

A s tím se přehoupl přes zábradlí, seskočil na zem a zmizel v temnotě.

2. kapitola

6. ČERVENCE, 2013
FLORENCIE, ITÁLIE

Stáli tam skoro věčnost, mladá žena a staletý upír, zoufale svírající jeden druhého v objetí na terase shlížející na Uffizi.

Byl to ten nejméně pravděpodobný pár milenců. Navzdory tomu jim bylo oběma jasné, že se k sobě dokonale hodí.

Raven měla srdce plné lásky, mysl uvolněnou, tělo nasycené.

William vyklouzl z jejího těla a postavil ji na nejisté nohy. Upravil si kalhoty a vytáhl z kapsy kapesník. Podepřel ji rukou v pase a nazvedl sukni, aby jí ho přitiskl mezi nohy.

Když skončil, odhodil kapesník stranou a znovu jí pečlivě upravil šaty.

„Teď, když jsi mi dala svůj dar, musím ti i já dát ten můj.“ S rozzářenými očima ji pohládl po tváři.

Raven mu položila ruku na hrud' do míst, kde měl srdce. Cítila pod dlaní ten podivný rytmus a i to téměř děsivé ticho.

„Tohle je ten dar,“ zašeptala. „Už jen podle způsobu, jakým se mě dotýkáš, můžu říct, jak moc mě miluješ.“

Zvedl jí prsty a jeden po druhém je políbil. „Ale budeš chtít i ten další dárek, který se ti chystám dát.“

„Tohle je jediný dar, jaký chci, ale budu šťastná, když ta slova uslyším.“

„Miluju tě,“ zašeptal. „*Defensa*.“

Usmála se mu do ramene. „Už nejsem raněná; jsem ochránce.“

„Vždycky jsi byla ochránce.“ Políbil ji na čelo a poté přešel po vybledlé jizvě, která ho hyzdila. „Jednou jsi mi řekla, že tě nikdo nikdy nechránil. Dnes v noci to udělám já.“

„Cože?“ odtáhla se zmateně.

„Slíbil jsem, že ti dám spravedlnost. A já své sliby plním.“

Přelila se přes ni vlna úzkosti. „Williame, co jsi to udělal?“

Pomalu se na ni usmál. „Spíš co teprve udělám. Pojď.“

Přitáhl si ji těsně k sobě a vylezl s ní na střechu. Jejich postavy pak společně zmizely do noci jako obláček dýmu.

Raven se s očekáváním zastavila u paty velkého schodiště ve Williamově přepychové vile.

„Tudy,“ ukázal jí do haly.

Toužebně se podívala do patra. „Myslela jsem, že půjdeme nahoru.“

V šedých očích se mu roztančily hravé plamínky. „Máme namířeno do knihovny.“

Raven čekala, že ji okamžitě odvede (nebo odnese) do své ložnice, kde stráví zbytek dne až do soumraku milováním. Zamračila se. „Proč?“

„Pojď a uvidíš.“ Vzal ji za ruku a vedl ji halou.

Na druhé straně byla nádherná místnost, zařízená knihovnami od podlahy až ke stropu, s jednou stěnou tvořenou obrovskými okny a vysokým kupolovitým stropem, také celým ze skla. Zvenku sem dopadalo matné světlo, ale Raven v tom pološeru přesto málem klopýtla.

William pro její pohodlí zapálil svíčku. Upíři viděli ve tmě dokonale.

„Tady nezůstaneme,“ vysvětlil. „Je to spíš jen takový vestibul.“

Otočil se k jedné z knihoven a zatlačil na hřbet velkého svazku od Vergilia. Knihovna zaskřípěla, pootočila se dovnitř a odhalila temný průchod.

Raven do onoho úzkého prostoru nahlédla. Jejich poslední cesta do podsvětí, kdy ji představoval dalším upírům, se jí vůbec nelíbila. Ani v nejmenším neměla chuť si tu zkušenost zopakovat.

„Těšila jsem se, že s tebou strávím noc v posteli.“

William na ni hladově zíral. „Taky se na to těším, stejně jako ty. Ale ještě jsem ti nedal svůj dar.“

Po očku sledovala průchod. „Nemám ráda překvapení.“

„Ujišťuji tě, že tohle překvapení se ti bude líbit.“ Vedl ji dolů po točitém schodišti a opatrně ji podpíral, protože neměla svou hůl.

V prostoru pod vilou bylo vlhko. Raven cítila, jak jí naskakuje husí kůže, a zatahala Williama za ruku, aby ho zastavila.

„Nemůžeš mi dát ten dárek nahoře? Ve svém pokoji?“

„Trpělivost, Cassito.“ Pustil ji a pohladil po dlouhých černých vlasech. „Všechno se dozvíš.“

Pokračovali dál dlouhou chodbou, lemovanou řadou těžkých dřevěných dveří. Raven by přísahala, že slyší krysy, jak za nimi na druhé straně šramotí.

Přitiskla se k Williamovi, až konečně zastavili před velkými, starodávně vyhlížejícími dveřmi, které měly zvenku závoru. Zkušeně ji bez námahy zvedl a otevřel je. Chodbou se rozlehl skřípot rezavých železných pantů.

Vstoupil do místnosti jako první a pomocí svíčky zapálil louče na zdech. Brzy se studený a vlhký prostor koupal v teplém mihotavém světle ohně.

Raven na prahu zaváhala. Nejdřív si myslela, že ta místnost je vinný sklep. Ale když se rozhlédla, nic takového jako vinné láhve nebo sudy neviděla.

Po straně stál starý dřevěný stůl se židlí a na zdech visely železné držáky, ve kterých byly upevněné hořící louče, a pár rezavých železných okovů na dlouhých těžkých řetězech. Jen chybějící zbraně a další nástroje ji uchránily před myšlenkou, že stojí v mučírně. Pak si všimla té cely.

Na vzdálenějším konci místnosti byla malá vězeňská cela tvořená silnými železnými mřížemi, jež sahaly od podlahy až k nízkému stropu.

Cela nebyla prázdná.

Vstoupila dovnitř a pod nohama jí zakřupaly malé kamínky, roztroušené po podlaze. Měla pocit, jako by se z ní zvedala vlhkost, pronikala jí podrážkami bot a šplhala nahoru po odhalených nohách. Zachvěla se.

Uvnitř ležel na zemi muž. Měl špinavé a roztrhané šaty a spleené zacuchané vlasy. V matném světle, které zářilo skrz železné mříže, téměř dokázala rozeznat jeho obličej, ale detaily neviděla.

Nad zápachem, který se od něj linul, Raven nakrčila nos – jako by se už celé dny nemyl. Jako by místo toalety používal podlahu své cely. Zvědavě se k němu přiblížila.

A přesně tenhle okamžik si vězeň vybral k tomu, aby se pohnul, a ukázal tak svou tvář. Raven vytřeštila oči.

„Ach můj Bože,“ zašeptala a zavrávala.

William se zhmotnil vedle ní a sklonil své rty k jejímu uchu. „Všechno nejlepší k narozeninám.“

Raven zaklela a klopýtala zpátky ke dveřím. Zvládla sotva tři kroky a vyzvrátila obsah žaludku na podlahu.

William ji rychle chytil kolem pasu. „Tohle není reakce, jakou jsem očekával. Jsi v pořádku?“

Odstrčila ho a znovu se začala dávit. Když se jí trochu ulevilo, pokusil se ji odtáhnout směrem k židli.

„Ne,“ odstrčila mu ruce stranou.

Vypadal zmateně. „A co ten dar?“

„Jaký dar?“ Roztřeseně si utřela ústa hřbetem ruky.

„Přísahal jsem, že se ti dostane spravedlnosti.“ Mávl rukou směrem k vězni. „Toto je spravedlnost.“

Raven se na Williama podívala. „Jak?“

William se usmál, až se mu ve světle loučí zaleskly zuby.

„Přivedl jsem ho sem, aby sis ho mohla zabít.“

3. kapitola

SRaven se zastavil svět.

„Samozřejmě ho můžu zabít já, pokud by sis to přála.“ Williamovi zajiskřily oči. „Nemusíš se rozhodnout hned. Vezmi si čas a popřemýšlej o tom. Jisté věci už jsem si dovolil udělat, ale nic z toho se neblížilo spravedlnosti, která by se měla vykonat.“

S vášnivým výrazem ve tváři k ní natáhl dlaň. „Všechno nejlepší k narozeninám, Cassito.“

Raven před jeho dotekem uhnula a srdce jako by se jí chystalo prorazit hrud. Rozhlédla se po místnosti, protože najednou měla pocit, že ji začínají svírat zdejší zdi. Musela utéct.

Vyhнула se zvratkům na podlaze a kulhala k východu. Jak se pomalu sunula kupředu, její pravá noha protestovala. Bolest jí vystřelovala od kotníku až k boku.

„Cassito?“ zazněl jí za zády zmateně Williamův hlas.

Ignorovala ho a pokračovala ke dveřím.

„*Pomozte mi,*“ ozvala se z cely šeptaná prosba. Vězeň ze sebe vyrazil sérii zvuků, jako by se snažil zvednout, a když se znovu zhroutil na podlahu, z úst mu uniklo zasténání.

Raven došlápla na práh.

„Nenechávejte mě s ním!“ zachraptěl vězeň. „Chce mě zabít. Shodil mě ze schodů. Myslím, že mám zlomenou nohu.“

Šok – a plíživé vědomí toho, čeho se William dopustil, Raven zabránil, aby na věžňův křik zareagovala.

Vězeň zalomcoval železnými mřížemi. „Je to zvíře. Pomozte mi!“

Raven se otočila. „Myslíš si, že je zvíře, protože tě strčil ze schodů?“ Její náhlý a nevysvětlitelný vztek muže vůbec nezajímal.

„Unesl mě. Říká, že mě zabije!“

„Nech těch keců, Davide,“ vyštěkla. „Vím, že jsi to ty.“

Muž na ni zmateně zamrkal a pokračoval v tom na její vkus trochu moc dlouho a pak zavrtěl hlavou. „Jmenuju se Greg. Musíte mi pomoci.“

Raven k němu dokulhala tak rychle, jak jen dokázala. „Já jsem Jane, ty kreténe,“ ukázala na sebe. Možná jsi mě nepoznal kvůli mé *zmrzačené noze*.“

Vězeň se chytil oběma rukama mříží a podíval se na ni s šílenstvím v očích. „Jmenuju se Greg. Jsem ze Sacramenta v Kalifornii. Nikdy předtím jsem vás neviděl, přísahám Bohu.“

„Blbost,“ odplivla si Raven. „Myslíš, že bych tě nepoznala? Myslíš, že bych zapomněla, jak zní tvůj hlas, ty zkurvená zrůdo?“

Chvilí tam stála a přetékala zlostí.

„Zneužil jsi mou sestru.“ Raven se sklonila k podlaze, sebrala kámen a hodila ho po něm. Kámen zazvonil o jednu z železných mříží, muž ucukl těsně před dopadem.

„Bylo jí teprve pět. Byla to ještě malá holčička!“ Raven se přehrabovala na zemi, hledala další kameny a házela je po něm. Pár si jich našlo cestu mezi mřížemi a zasáhly ho do hrudníku.

Muž se svalil na záda a natáhl ruce, aby se chránil. „Jmenuju se Greg, mám ženu a dvě děti. Nikdy jsem vás neviděl.“

„Lháři!“ zaječela Raven. „Zůstávala jsem vzhůru každou noc a snažila se ji chránit. Ale ty ses k ní stejně dostal. Volala jsem matku, a tys mě shodil ze schodů, abych mlčela. Dneska už mě neumlčíš, ty bez-

cenná špíno. Říkáš, že sis zlomil nohu?“ sklonila se k němu na úroveň očí. „Bolí to? Bojíš se, že už nikdy nebudeš pořádně chodit?“

Muž na ni zíral, jako by se zbláznila.

„Komu kurva sejde na tvý noze? Ze mě je mrzák! Už nikdy nebudu moct běhat,“ ječela na něj skrz mříže. „Nenávidím tě!“

S přiškrceným hlasem prostrčila ruce mezi mřížemi a snažila se ho zasáhnout pěstmi. Muž se pokoušel uhnout, pozadu se plazil k zadní stěně cely a zraněnou nohu táhl za sebou.

„Máte špatného člověka,“ naříkal. „Přísahám Bohu, jmenuju se Greg. Nikdy jsem nikomu neublížil. Musíte mi věřit.“

Raven si znovu odplivla a pevně sevřela mříže. „Doufám, že shoříš v pekle. Doufám, že už nikdy nebudeš chodit!“

Po její pravici se objevil William a dotkl se prstů zaťatých do kovu. Setkali se pohledem a ona bez varování propukla v pláč.

„Jsem nevinný.“ Věžňův hlas zněl stále zoufaleji. „Přísahám, máte špatného člověka.“

William vycenil zuby a zavrčel. Na zajatcových kalhotách se objevila mokrá skvrna a pod ním se pomalu tvořila louže. Schoval si hlavu do dlaní a schoužil se do klubíčka.

„Ještě jedno slovo a vytrhnu ti jazyk.“ William něžně uvolnil Ravniny prsty z mříží. „Nemluv na ni.“

Vězeň se trásl v koutě a začal taky vzlykat.

S posledním zavrčením vzal William Raven do náruče. Uhasil louže, vyšel s ní ven a zavřel za nimi dveře na závoru.

4. kapitola

Tvrdit, že měl William z Raveniny reakce obavy, by bylo slabé slovo. Její vzlyky – ostré a nervy drásající zvuky – ho mučily.

Ublížil jí, i když si nepřál nic jiného než ji potěšit. Jistě, jedna jeho část si přála, aby člověk, který ji tak zmrzačil, trpěl, ale on sám uznal, že pomsta je na ní, nikoliv na něm. Bylo v jeho moci, aby jí to dopřál, a udělal to. Ale nečekal, že se její hněv změní v nářek.

Zcela evidentně lidským bytostem nerozuměl.

Vina – velmi lidská emoce – mu zaplavila nitro. Pohled na trpící Raven mu přinesl rovněž pocit bezmoci, což nebylo pro někoho tak starého jako on vůbec typické.

Přemohla ho dávná vzpomínka jako blesk, který z ničeho nic rozčísne temnou oblohu. Drží v náručí Alicii a dívá se, jak z ní unikají poslední známky života. A neexistuje žádná zatracená věc, kterou by s tím mohl udělat.

Alicii zklamal. Ale teď je z něj jiná bytost, s jinou silou. Ať se propadne, jestli zklame i Raven.

Posadil se vedle ní na postel a položil jí ruku na bedra. „Cassito.“ Nepřestávala plakat, schoulená v klubíčku na boku, jako by ho ani neslyšela.

Nemotorně ji hladil po zádech a přemýšlel, jestli by neměl zavolat Luciu. Nejspíš by navrhla dát jí něco na uklidnění. William si nebyl

jistý, jestli má sedativa vůbec po ruce. Většinu ze svých zásob spotřeboval v květnu, když se snažil vytrhnout Raven ze spárů smrti.

Připomněl si tu noc, kdy přinesl umírající Raven do tohoto domu. Vpravil do ní jeden z nejstarších ročníků ze své sbírky. Když jí začala upíří krev kolovat v žilách, zírala na něj široce otevřenýma, vyděšenýma očima. Nevěděl, jak ji uklidnit, a tak aniž by si to uvědomil, sklouzl k latině a anglonormanštině. Jeho šeptaná slova však neměla skoro žádný účinek. V jednu chvíli jí musel podat uklidňující léky, jen aby jí zabránil vytrhat si hadičky od transfuze z paže.

Sledovat ji, jak pláče, bylo teď ovšem mnohem znepokojivější, protože ji miloval.

„Cassito,“ pronesl neústupně. „Cassito, poslouchej mě.“

„Moje sestra,“ vypravila ze sebe mezi vzlyky. „Moje ch–chyba.“

„Ne,“ řekl rozhodným tónem. Na to neodpověděla.

„To nebyla tvoje chyba.“ Vzal ji za předloktí a sevřel ji paži, aby to zdůraznil. „Tys ji chránila. Drželas ji od něj dál.“

Raven vzlykala dál. Čekal. Doufal, že by se mohla vyplakat, a stalo se. Ale to, co následovalo, mělo k uklidnění daleko. Ležela naprosto nehybně na boku, tváří ke zdi a s očima dokořán. Ani jednou nemrkla.

Když na ni promluvil, neodpovídala. Když se pokusil s ní pohnout, zjistil, že její tělo zůstává ve stejné pozici, jako by měla svaly ztuhlé v křeči. A co bylo ještě víc alarmující, kolísal jí srdeční tep a mělce dýchala. Na čele se jí začal perlit pot, třebaže v pokoji bylo chladno.

Raveniny fyzické změny ho vyděsily. Báł se, že jí nějak narušil mysl, a způsobil tak nevratné poškození.

Minuty ubíhaly a jeho obavy rostly. Odhodil veškerou opatrnost stranou, vzal její obličej do dlaní a podíval se jí do očí. „Raven, soustřed se na zvuk mého hlasu.“

Nevypadalo to, že by ho viděla nebo slyšela.

„Teď se uvolníš a usneš. Budeš pokojně odpočívat až do rána, bez trápení nebo starostí.“ Uběhla další chvíle bez jakékoliv reakce a pak další. William zopakoval svoje příkazy.

Jeho strach rostl. Nebyl si ani zdaleka jistý, že dokáže její mysl ovládnout. Sice byl mistrem v jeho používání, ale Raven byla silná. A jestli jí pohled na jejího otčíma nějak poškodil mozek...

Raven zamrkala a zaostřila na něj své velké zelené oči.

„Naslouchej mému hlasu,“ zopakoval. „Zhluboka dýchej a uvolni se.“

A náhle se Ravenin pohled opět rozostřil. Během chvilky se jí prohloubil dech a svaly povolily.

„Hodné děvče,“ vydechl úlevou. „Zavři oči.“

Poslechla a on ji pustil, přetáhl přes ni přikrývku a zastrkal ji kolem jejího těla. „Hezky si odpočiň, lásko moje.“ Políbil ji na čelo a naslouchal, jak se její dech i srdeční tep vyrovnávají.

Pak ještě pár minut sledoval, jak spí, ale jeho náhlou úlevu vystřídala stísněnost. Byla teď pod jeho kontrolou a on nikdy nebyl tak nedobrovolným pánem.

Pták v kleci nikdy není tak krásný, jako když je na svobodě, vracela se mu jeho vlastní slova.

Usoudil, že v tomhle případě bylo nezbytné její mysl ovládnout. Byla v kritickém stavu. Dělo se jí něco ošklivého. Musel zasáhnout, než to přeroste v něco horšího. Nebo nevratného.

Ovšem pochyboval, že tu situaci uvidí stejně, až bude mít příležitost jí to vysvětlit. Na takový rozhovor se nijak netěšil.

Pohledem se zatoulal k jeho verzi *Primavery*, visící na zdi v ložnici. Z ní se mu vysmívala tvář jeho někdejší milenky, Allegrý. Zaplavily ho vzpomínky na její polámané tělo ležící na zemi pod zvonící, ze které se vrhla pro smrt.

Allegřina sebevraždy byla následkem pocitu marnosti a beznaděje. Ještě po stovkách let ho ta událost pořád trápila. A možná, ačkoliv by to nepřiznal, se za ni také cítil zodpovědný.

Pohlédl zpět na černovlasou krásku, která spala v jeho posteli. Vrátili se k sobě teprve před několika hodinami. Nebyl připraven ji znovu ztratit.

William čekal, že bude mít z jeho daru radost. Dal si dost práce, aby to zařídil. Myslel, že si vychutná příležitost vynutit si spravedlnost na muži, který jí zmrzačil nohu a zneužil sestru. Jenže ona byla místo toho jen zděšená a rozrušená. Zvuk jejího křiku mu nepřestával znít v uších.

A zodpovědný byl za to pouze on.

Políbil ji na temeno a pak jí znovu připnul na ruku náramek, který byl znamením, že mu patří. Vrátila mu ho poté, co se tehdy rozešli. Bude jediné správné, když ho začne znovu nosit.

Sklonil se a rty se mu zachvěly nad bledou pokožkou, která kryla žíly na jejím zápěstí. Byl hladový, pravda, ale v tuhle chvíli nedokázal myšlenku na krmení byť jen snést. Zanechal ji jejímu umělému spánku a rychle se odebral do přízemí. Předal Lucii a Ambrogiovi podrobné instrukce ohledně Raven i vězně ve sklepení. Pak poslal vzkaz Stefanovi, upřímu lékaři, a povolal ho do soukromých komnat v Palazzo Riccardi.

William nakonec vilu opustil a pomocí série tajných průchodů, ležících hluboko pod Florencií, se přesunul do paláce. Nemodlil se. Bůh jeho i jeho *brethren* zatratil. Nebyl důvod se před ním hrbit a žádat o laskavost, dokonce ani pro Raven ne.

Upřímně doufal, že ať už jí jakkoli ublížil, dokáže to napravit.

5. kapitola

Stefan z Montréalu byl v knížectví florentském lékařem. A ačkoliv byl mnohem mladší než princ a ostatní členové Koncilu, vládnoucí rady, dostalo se mu vzdělání v medicíně dvacátého století, a proto byla jeho kvalifikace v oblasti současné vědy a lékařství nesporná. Z tohoto důvodu bylo jeho mládí jakožto upíra přehlíženo.

Nicméně když ho princ povolal do Palazzo Riccardi, Stefan se strachoval, že jeho časy dospěly ke konci. V posledních několika letech popravil princ dva členy Koncilu za to, že nedostali svým povinnostem. Stefan se velmi obával, že bude třetí.

Snažil se upokojit myšlenkou, že kdyby ho chtěl princ popravit, udělal by to na shromáždění Koncilu, a ne v jedné ze svých rezidencí. Ale byla to jen chabá útěcha.

„Je ten ročník podle tvé chuti?“ Princ mávl rukou směrem k poháru teplé lidské krve, který Stefan nervózně usrkával.

„Mladý a sladký. Děkuji, můj pane.“

Stefan se pokoušel trpělivě čekat, až princ odhalí důvod jeho pozvání, a jak čas utíkal, přendával si pohár z ruky do ruky.

Starší upír postával u okna se zataženými závěsy, očividně ztracený v myšlenkách. Jeho vlastní pití stálo nepovšimnuto na stole.

Stefanovi to připadalo zvláštní.

„Myslím, že jsem si rozbil mazlíčka,“ pronesl princ nakonec a stále zůstával k doktorovi zády.

Stefan odložil pohár na malý stolek. „Je to mrtvé?“

„Co? Ne.“ Princ se otočil a zamračil se.

„Odpusťte mi tu intimní otázku, můj pane, ale krmilo se to z vás?“

Princ sevřel rty. „Ne. A není to její tělo, co je rozbité; je to její mysl.“

„Lidská mysl se stejně jako tělo velmi snadno poláme.“ Stefan rozvážně sepnul prsty pod bradou. „Slabost je pro ně přirozená.“

Princ se na něj chladně zažíval. Pak zvedl svůj pohár a ochutnal. „Dá se zlomená mysl opravit? Mám toho mazlíčka teprve krátce. Byla by škoda se o něj takhle brzy připravit.“

„Účinek upírů krve na rozbité lidské tělo je dobře zdokumentován. O tom, jak je to s lidskou myslí, už se toho ví méně. Kdo by plýval svou krví na mazlíčka s pomatěným rozumem?“ uchechtl se lékař.

Ale okamžitě si všiml princových přimhouřených očí a smích mu zamrzl na rtech. „Nikdy jsem neviděl psychiatrického pacienta přijmout upírů krev. Uznávám, že by to byl zajímavý experiment. Ačkoliv nemůžu slíbit pozitivní výsledky.“

Princ položil pohár zpátky na stůl a bledými prsty přejížděl po jeho hraně. „Ve své lékařské průpravě ses jistě musel zabývat i myslí.“

„Jistě, jako student. Ale jsem chirurg, ne psychiatr. Než jsem byl přeměněn, sloužil jsem za druhé světové války v lékařském sboru kanadské armády. Viděl jsem, jak muži v bitvách přišli o rozum, a nařizoval jsem jejich odsun. Odpusťte mi, ale jsem zběhlý spíš v odstraňování šrapnelů a amputování končetin než v léčbě posttraumatického šoku.“

„Takže nějaká léčba existuje?“ Princův tón byl zřetelně jemnější.

„Tehdy jsme používali freudovskou psychoterapii, rekonvalescenci, šokovou terapii...“ Stefanův hlas se vytratil. Napil se na posilně-

nou. „Současná psychiatrie je pokročilejší. Teď je většina potíží léčena psychofarmaky a terapiemi. Záleží na podmínkách a pacientovi.“

Princ roztržitě přikývl a znovu si usrkl z poháru.

Stefan se ve svém křesle narovnal. „Možná by pomohlo, kdyby mi Vaše lordstvo řeklo, co poškození vašeho mazlíčka předcházelo.“

„Jako dítě zažila trauma. Nedávno se nečekaně setkala s osobou, která tohle trauma způsobila. Její reakce na to krátké setkání byla – nepochopitelná.“

„V jakém smyslu nepochopitelná?“

„Zvracela a vykřikovala nadávky. Napadla ho a zhroutila se v nekontrolovatelném pláči.“

„Aha,“ řekl Stefan. „Omlouvám se, můj pane, ale tyhle reakce pro mě nepochopitelné nejsou. Váš mazlíček byl očividně přítomností té osoby rozrušený a choval se v naprostém souladu se situací.“

„Tomu bych také rozuměl, ale potom zůstala ležet bez hnutí, oči dokořán a nevidoucí. Mělce dýchala, nereagovala na můj hlas, a když jsem se s ní snažil pohnout, jen strnule setrvala ve stále stejné pozici.“

„Jak dlouho to trvalo?“

„Dokud jsem neovládl její mysl, abych ji uspal.“

Stefanovo obočí vylétlo vzhůru. „Ona obvykle není pod vaší kontrolou?“

Princ se líně usmál. „Dávám přednost tomu, aby v sobě mělo mé jídlo trochu života.“

Doktor pozvedl pohár k přípitku. „Jen Starší jako vy nemá potřebu uplatňovat ovládnutí mysli. Ale nijak mě nepřekvapuje, že to v tomto případě váš mazlíček vyžadoval. To, co jste popsali, zní jako stav zvaný katatonie. Lidský lékař by vašemu mazlíčkovi provedl testy a nasadil léky. Kde je teď?“

„Pořád ještě spí.“

„Zkoušel jste ho probudit?“

„Ne.“

„To by mohla být potíže. Katatonie, trauma a kontrola mysli, to je silná kombinace. A i když se vám podaří vašeho mazlíčka vzbudit, už nemusí být sám sebou.“

Princův výraz byl čím dál znepokojenější, ale rychle si nasadil masku vyrovnanosti. „Myslíte, že by ta škoda mohla být nenapravitelná?“

„Je to možné. Váš mazlíček se zhroutil a vy jste ovládl jeho mysl, což mohlo zhoršit mentální problémy. Představte si to, jako byste použil kladivo ke spravení rozbité vázy. Jediné, čeho tím dosáhnete, budou porcelánové střepy.“

„Sard,“ zamumlal princ. „Co kdybych chtěl, abyste ji léčil vy?“

Stefanovi se třásla ruka, když odkládal pohár zpátky na stůl.

„Jsem váš služebník, pane, a samozřejmě udělám, co mi nařídíte. Ale je toho jen málo, co mohu nabídnout a co by neudělal efektivněji lidský psychiatr, který se na tento druh případů specializuje. Před hospitalizací vašeho mazlíčka byste ovšem musel odstranit kontrolu mysli, pokud to vůbec půjde. Jestli je mozek vašeho mazlíčka opravdu poničený, nejjednodušší řešení by bylo držet ho pod kontrolou, dokud vás neunaví. Samozřejmě...“ udělal neurčité gesto.

„Co?“ zeptal se princ ostře.

„Ovládnutí mysli funguje jen tak, že je ovlivňováno nenarušené vědomí. Vzpomínky jsou pořád netknuté, jen nejsou přístupné vědomé mysli. Jako lékař se obávám, že váš mazlíček může mít psychické problémy dokonce i tehdy, když ho budete pořád ovládat. Například může zůstat v katatonickém stavu.“

„Co kdybych chtěl popravit muže, který jí to způsobil? Zařídít, aby se dívala?“

Stefan potlačil úsměv. „Se vší úctou, můj pane, přemýšlíte jako upír. Jestli je váš mazlíček traumatizován jen tím, že toho člověka

viděl, pomyslete, co by se stalo, kdybyste ho nutil být svědkem jeho poprav.“

Stefan sklopil pohled a promnul si zátylek. „Mohu mluvit otevřeně?“

„Proto jsem vás sem pozval.“ Princ se opřel o stůl a založil si ruce křížem na hrudi.

„Jestli dáváte přednost mazlíčkům, kteří v sobě mají život, tak stupeň ovládnutí myslí nezbytný k tomu, aby si poradil s poškozenu myslí, by mohl být až příliš. Jak jsem řekl, bylo by lepší najít si na hraní někoho jiného, zdravějšího. Dokonce i pod kontrolou myslí by váš stávající mazlíček mohl být nepředvídatelný a labilní.“ Doktor sevřel opěradla u křesla. „Což je bezpečnostní riziko.“

Princ vyprázdnil svůj pohár. „Děkuji, Stefane. Vezmu tvoje doporučení v úvahu.“ A s tím upřel na mladšího upíra své šedé oči. „Předpokládám, že budeš tuhle konverzaci považovat za důvěrnou.“

„Ano, můj pane.“

„Dobře.“ Princ přešel palcem po okraji poháru a pak si ho přiložil k ústům. „Jedním z pozoruhodných střípků historie tohoto knížectví je fakt, že jsem ještě nikdy nepopravil Kanadana.“

„Raději bych nebyl tím prvním, můj pane.“ Stefan se hluboce uklonil a rychle opustil princovy komnaty.

6. kapitola

Raven spala tak hluboce, jako se to stává medvědům v mrazivých zimách. Proploovala barvami a pocity beze snů. Její tělo jako by se nespoutaně vznášelo v meziprostoru. Byla to ta nejzvláštnější zkušenost.

Slyšela, jak ji William z dálky volá jménem. S námahou otevřela oči a našla ho sedět vedle sebe. Tiše ji sledoval.

Studeným prstem jí zvedl bradu a zadíval se jí hluboko do očí.

„Raven, propouštím tě. Tvoje mysl je znovu jen tvá.“

Cítěla, jak se onen temný závoj zvedá, a zmateně zamrkala do světla v pokoji. Její pozornost zaujala Botticelliho originální verze *Primavery*, visící na zdi. Byla tam vždycky, a tak ji přítomnost toho obrazu nepřekvapila.

Ale v šoku si uvědomila, že William hned vedle něj pověsil skicu, na které ho popaměti nakreslila – skicovala ji v době, kdy byla sama doma, a ještě předtím, než se jejich cesty rozešly.

Zrychlil se jí srdeční tep. Rozhlédla se okolo sebe a povšimla si vínových závěsů, které zahalovaly velkou postel s nebesy.

„Cassito?“ Williamova tvář byla zvrásněná starostí. „Jak se cítíš?“ Zvedl ruku, aby vzal do dlaně její tvář.

Radost, kterou pocítila, když ho poprvé spatřila, byla okamžitě pryč, jakmile si vzpomněla, že jí zlomil srdce. Neoplatil jí její lásku a ona nebyla ochotná přijmout cokoliiv menšího.

Odvrátila hlavu a jeho paže klesla dolů. „Proč jsem tady?“
„Abys byla se mnou, samozřejmě,“ odpověděl podivně zmateným hlasem.

Raven mu věnovala temný pohled, než se vymotala zpod dekadentního ložního prádla. „My dva jsme spolu už před nějakou dobou skončili. Tohle není k smíchu.“

„Skončili jsme?“

Raven jako by v jeho hlase zaslechla neuvěřitelnou paniku. Jenže to nebylo možné. William se vždycky choval tak stoicky a neotřesitelně. Nikdy by nepanikařil.

„Ano. Rozešli jsme se, pamatuješ? Nemůžu uvěřit, že jsi mě vzal sem.“

„Cassito.“ William jí položil dlaň na ruku a palcem přejížděl po zápěstí, kde měla náramek.

„Přestaň mi tak říkat.“ Setřásla jeho ruku, rychle si náramek stáhla a podala mu ho. „Tohle jsem ti vrátila a měla jsem k tomu důvod. Přestaň se chovat, jako by se nic nezměnilo.“

Když si odmítl šperk vzít, hodila ho vedle sebe na matraci. Pak spustila nohy z postele a postavila se. Ve chvíli, kdy se její chodidla dotkla koberce, ji přepadl divný pocit.

Pravá noha jako obvykle zlobila. Stávalo se to pokaždé, když se postavila potom, co dlouho ležela. Ale tohle její pozornost nezaujalo.

Ne, to způsobil pocit, že je pod šaty překvapivě nahá. Přejela si rukama po břiše. Znenadání se k němu otočila zády a diskrétně si vjela rukou pod sukni. Když ucítila jen kůži, ztuhla.

„Kde mám spodní prádlo?“

William byl okamžitě na nohou. „Raven, poslouchej mě. My –“

„Co se stalo s mým spodním prádlem?“ Vztekla se k němu otočila.

Sevřel rty a do šedých očí se mu vkradl bouřkový mrak. „Jsou to hezké šaty.“

„Je mi fuk, co mám na sobě,“ utrhla se. „Dělá mi starosti spíš to, co na sobě nemám. Skončili jsme. Měsíc jsem tě neviděla. A teď se vzbudím v tvůj posteli, na minulou noc si vůbec nepamatuju a nemám na sobě ani zatracený kalhotky!“

„Ty si nepamatuješ minulou noc?“ Hlas měl hluboký, tichý a protkaný zklamáním.

Frustrovaně zvedla ruce. „Co bych si měla pamatovat? Řekni mi to.“

Chtěl něco říct, ale očividně si to rozmyslel a zůstal na ni jen zírat. A ona celou tu dobu opakovaně zatínala ruce v pěst.

„Ta barva ti sluší,“ pronesl nakonec. „Vzala sis je kvůli nějaké zvláštní příležitosti?“

Raven se zamračila. „Gina s Patrickem pro mě uspořádali narozeninovou oslavu. Co na tom záleží?“

„Po ní jsem tě u tebe doma navštívil.“

„Proč?“

„Protože jsi měla narozeniny.“ Hlas mu znězněl. „A protože mi na tobě záleží.“

Raven zavřela oči a zasténala. „Proč tohle děláš?“

„Snažím se ti pomoci, Raven, přísahám. Ta oslava byla včera večer. Můžeš jít se mnou dolů a zavolat svým přátelům, aby ti to potvrdili,“ ukázal směrem ke dveřím ložnice.

Raven sklonila hlavu a zadívala se na své zelené šaty. Dlaň se jí vznášela nad látkou jako pták, který přelétá nad travnatou loukou. Ten pohyb jí připadal konejšivý a odváděl její pozornost.

„Párty si pamatuju. Po ní jsem odvezla Ginina bratrance domů.“

„A pak?“ naléhal William.

„Jela jsem k sobě do bytu.“ Raven zavřela oči a v duchu si vybavila vlastní kuchyň.

A Williamovu nádhernou postavu, sedící u jejího kuchyňského stolu.

„Čekal jsem na tebe,“ zašeptal.

Najednou měla hlavu plnou vzpomínek, rychle se jí míhaly před očima jedna přes druhou.

„Létali jsme spolu nad střechami. Vzal jsi mě nahoru na Duomo a ukazoval mi své město.“ Těžce polkla. „Řekl jsi mi –“

„Ano?“ zaznělo od něj dychtivě.

Otevřela oči. Jejími nádhernými rysy proběhl nevěřícný výraz.

„Řekl jsem ti, že tě miluji.“ Opatrně k ní přistoupil a hřbetem ruky ji pohladil po lícni kosti. „Znáš mě, Cassito. Myslím –“ odmlčel se, v prastarých očích zmučený výraz. „Doufám, že víš, že bych si tě nikdy nevzal proti tvé vůli.“

Dlouho si navzájem hleděli do očí, pak přikývla.

Pohladil ji po hraně čelisti. „Nemáš na sobě spodní prádlo, protože jsme byli spolu, ale teprve po tom, co jsem přiznal, že tě miluji. Zavázal jsem se ti a tys udělala totéž. Zpečetili jsme své sliby na terase naproti Uffizi.“

Raven vzplály tváře. „Vzpomínám si.“

„Byl to akt lásky, Cassito, ne klamu.“

Její mysl se probírala obrázky z minulé noci – jeho prohlášením na střeše Duomo, vášnivým milováním na terase a příběhem jeho lásky Alicie, která byla zavražděna.

Přemohly ji emoce a prudce vyvěřely na povrch. Vrhla se mu do náruče a položila si tvář na jeho hrud. „Vrátil ses ke mně.“

„Nikdy jsem neodešel.“

Zvedl jí bradu a tvrdě ji políbil – odhodlaně, jako by jí vpaloval do těla cejch, jen aby dokázal svou upřímnost.

Když promluvil, nepatrně se od ní odtáhl. „Nikdy jsem tě nepustil. Byl jsem stínem na tvé zdi. A i kdybys mě posílala pryč, zůstal bych jím.“

„Bylo mi tak smutno, když jsme byli od sebe. Připadala jsem si, jako by mě na hrudi tížil nějaký balvan.“

William zpevnil své objetí a oba chvíli jen tak spočívali jeden druhému v náruči. Opájel se její měkkostí, vřelostí a samotným jejím bytím.

„Už skoro zapadá slunce.“ Znovu se o ni otřel svými rty. „Prospala jsi celý den.“

„Nechápu, proč mám všechno tak zamlžené.“ Zamrkala na něj. „Nedal jsi mi upíří krev, že ne?“

Narovnal se.

„Williame?“

„Ne, upíří krev ne.“ Přinutil se k úsměvu.

Raven pohlédla na svou levou nohu, na které pořád zůstávala jizva. Zkusmo s ní zahýbala a zjistila, že má stále stejně omezený rozsah pohybu jako předešlý den. Očividně nezažila žádné uzdravující účinky upíří krve.

„Jak se cítíš?“ Pátravě se jí zadíval do očí.

Promnula si čelo. „Jsem v pořádku. Vzpomínám si na naše společné chvíle na terase. Pamatuju si, jak jsi mi říkal, že mě vezmeš sem, ale potom už nic.“

William zaváhal a následně zvedl koutky v samolibém úsměvu. „Musel jsem tě pořádně unavit.“

„Usnula jsem během cesty sem?“

„Jsem si jistý, že máš hlad.“ Políbil ji na čelo a otočil se ke dveřím. „Řeknu Lucii, aby nachystala večeři.“

Raven ho chytila za ruku a zatáhla za ni. William se zastavil a upřel pohled na jejich spojené dlaně. Byl sice střední postavy, ale zato extrémně silný, dokonce i na upíra. Když byl s ní, musel svou sílu krotit. Jinak by ho nebyla schopná takhle zadržet.

„Něco skrýváš.“ Raven přimhouřila zelené oči.

Vyprostil svou ruku a obrátil ji dlaní vzhůru. „Rozhodně ne.“

„Změnil jsi téma, když jsem ti položila jednoduchou otázku. A máš obezřetný pohled.“

Bez pohnutí na ni jen zíral. Připomínal jelena, který se pokouší uniknout šelmě.

Raven se dopálila. „Vím, žeš mi nedal upíří krev. Kdyby ano, nebolela by mě noha. Ale je těžké uvěřit, že jsem spala tak tvrdě a probudila se naprosto zmatená jednoduše jen shodou okolností.“

„Někdy je zapomnění požehnáním,“ pronesl hlubokým a tichým hlasem. „Jsou tisíce věcí, na které bych rád zapomněl.“

„Děsíš mě.“

William vypadal, že o její poznámce uvažuje. Povzdechl si a odhrnul jí vlasy za rameno. „Přihodilo se něco, co mohlo ovlivnit tvoji paměť, ale byl to jen bezděčný důsledek.“

„Nelíbí se mi pocit, že nemám kontrolu nad svými vzpomínkami, ať už to bylo zamýšlené, nebo ne. Proč vypadáš provinile?“

Odtáhl ruku. „Vina je pro lidi.“

„Myslel sis, že láska je lidská emoce. Teď říkáš, že mě miluješ.“

Jeho výraz potemněl. „Já nejenom *říkám*, že tě miluji – *já tě miluji*.“

Sklopila pohled k pravé noze vytočené v prapodivném úhlu. „Uplynul celý měsíc. Byl jsi volný a mohl ses věnovat komukoliv jinému, Aoibhe nevyjímaje. Nepotřebuješ mi vymazávat vzpomínky, abys to skryl.“

„Žádné sexuální pletky neskrývám,“ zavrčel William. „O Aoibhe nemám ani ten nejmenší zájem. Měl jsem za to, že jsem to dal jasně najevo. Jediná osoba, které se chci věnovat, jsi ty. Naposledy jsem měl pohlavní styk s tebou nahoře na terase. A předtím to bylo taky s tebou, než jsi mě opustila.“

V tomhle těle jsem nežil ctnostným životem, ale nemám v povaze zhýralost, zvláště teď, když mám ženu, po které toužím.“ William vzal do dlaně její bradu. „Povím ti o včerejší noci, až si vezmeš něco k jídlu a pití. Mým cílem je tě chránit, ne ti ubližovat. Doufám, že tomu časem uvěříš.“

Raven začala něco namítat, ale zarazila se. Neměla důvod mu nevěřit. Ale přesto něco skrýval, a ať už k tomu došlo jakkoliv, přišla kvůli tomu o nějaké vzpomínky.

Nicméně slíbil, že jí to poví. Ponechá mu výhodu pochybností, alespoň dokud nebude po večeři.

„Potřebuju se před jídlem vysprchovat a převléknout.“ Znechuceně se dotkla svých šatů a všimla si, že je na nich pár skvrn.

William mávl rukou k šatníku. „Tamhle je oblečení jen pro tebe. Vyber si, co chceš.“

„Zdá se, že jsi počítal s mým návratem.“

„Nepočítal.“ Zvedl si ke rtům její ruku a políbil ji. „Doufal jsem v něj.“

„Jdeš do sprchy se mnou?“

William zamrkal. „Prosím?“

Raven našpulila rty. „Myslím, že o tom jsem ještě nepřemýšlela. Sprchují se upíři?“

„Samozřejmě,“ odfrkl si. „Máme velmi citlivý čich. Někteří z mých *brethren* mají k čistotě velmi laxní přístup, ale já si zakládám na tom, abych se jim vyhnul.“

Raven tázavě povytáhla obočí a on pokračoval: „Je to pravda. Před pár stoletími požádal Highlander o to, aby měl tu čest připojit se k mému knížectví, a společně s ním i jeden z jeho příbuzných. Odmítl jsem je už jen pro ten pach.“

Raven se rozesmála a ten šťastný zvuk naplnil celou obrovskou ložnici.

William vypadal, že o něčem přemýšlí. „Nikdy jsem se nesprchoval s další osobou.“

„To já taky ne. Ale mohla by to být zábava.“

William se uchechtl a následoval ji do přilehlé koupelny.

Jak se blížila ke dveřím, ohlédla se přes rameno a všimla si, že zírá na její zraněnou nohu. Najednou ji zaplavilo horko a nebylo to zrovna příjemné.

„Vím, že je to ošklivé.“

Zastavil se. „Co je ošklivé?“

„Moje noha. Způsob, jak chodím. Tehdy tu noc, kdy mě ti muži napadli, mi jeden z nich říkal Quasimodo.“

„*Quasi modo*? To nedává smysl.“

„Oni nemluvili latinsky. Quasimodo je jméno hrbáče z románu Victora Huga *Zvoník od Matky Boží*.“

„A oni ti tak říkali?“ zeptal se William hlasem ostrým jako nůž.

„Právě jsem si na to vzpomněla.“

„Jsem rád, že jsem je zabil, za jejich nechutné způsoby zrovna tak jako za všechno ostatní.“

„Jsem ráda, že jsi mě zachránil, Williame. Vždycky ti za to budu vděčná. Ale jejich smrti lituju.“ Otočila se zpátky a vešla do koupelny.

William se zamračil a vzpomněl si na vězně, kterého držel ve svém žaláři o pár poschodí níž. Následoval ji, pustil sprchu a upravil teplotu vody. Zavolal na ni, aby ji zkusila. Upíři sice vnímají teplo a chlad, ale ne tak citlivě jako lidé. Báł se, aby voda nebyla moc horká.

Raven sledovala, jak se pomalu a metodicky svléká, úhledně skládá každý kousek svého černého oblečení (vyjma spodního prádla, které nikdy nenosil) a odkládá je na umyvadlový pult.

Když před ní zůstal stát nahý, smetla si ze šatů neexistující prach.

Na výšku měl necelých sto osmdesát centimetrů, tělo štíhlé a silné. Raven chvílku mlčky obdivovala jeho svalnatou hrud', břicho a silná stehna. Dokonce ani socha vytesaná tím nejtalentovanějším sochařem by nemohla zobrazit tak dokonalou bytost. Jeho tvář jí připomínala anděla, s pronikavými šedými očima, které se na ni teď tázavě dívaly.

Schovala si tvář do dlaní. „Řekl jsi, že mě miluješ.“

„To řekl. A co víc, myslel jsem to vážně.“

„Láska je podivná věc. Už jsem ji viděla. Dokonce jsem jí pomáha-la. Ale nikdy jsem nevěřila, že by byla pro mě.“

„Proč by tak krásná a nespoutaná mladá žena nedoufala v lásku?“

„Protože jak jsi vysvětlil, lidské bytosti jsou mělké.“

„Láska je hluboká.“ Koupelnou se rozezněl jeho sytý hlas.

„Láska má moc toho druhého zničit.“

William přistoupil blíž. „Bojíš se, že budeš zničena?“

„Zničena, strávena, zrazena,“ pohrávala si s lemlem svých šatů.

William položil ruku na její a zastavil ji. „Láska tvoří, neničí.“

Rty vyhledal místo, kde jí hrdlo přecházelo v rameno. Líně ji líbal a ústy sledoval stezku podél její odhalené klíční kosti. Prsty přešel po zipu. „Dovol.“

Svlékl jí šaty a odhodil je na mramorové dlaždice. Ihned následovala podprsenka. Konečně byla stejně nahá jako on a jeho oči se obdivně potulovaly po jejím těle. „Tohle je svátek pro mé smysly stejně jako pro mé srdce.“

Bledými prsty jí přejížděl po tváři, ústech i krku. Silnými rukama obkroužil její prsa, břicho i boky. Nakonec se jeho šedé oči setkaly s jejími.

„Moc, kterou popisuješ, je moc, kterou máš zde.“ Dotkl se jejího čela a pak ruku položil nad její srdce. „A zde. Je to moc, kterou máš nade mnou. Moc, kterou jsem nepřenechal nikomu už od chvíle, kdy jsem přestal být člověkem.“ Přiblížil rty k jejímu uchu. „Nejsi sama, kdo má strach.“

Lehce ji políbil na krk a odvedl ji pod sprchu. Sám se postavil pod jemně padající vodou za ni. Raven zavřela oči a zvedla k němu tvář, jako když květina následuje slunce. Teplá voda jí smáčela vlasy a stékala po oblých křivkách jejího těla.

„Nikdy jsem se s nikým jiným nesprchoval. Co se stane dál?“ William nechal dlaně spočinout na jejích ramenou.

Setřela si vodu z tváře. „Všechno, co chceš. Jen mě nenech spadnout.“

William sklouzl pohledem k její pravé noze, kterou při stání nadlehčovala. „Bolí to moc?“

„Je to horší potom, co jsem ležela. Někdy dokonce i upadnu.“

William jí ovinul paži kolem pasu a přitáhl si ji zády k hrudi. „Pak si musím dát pozor, abych tě chytil.“

Políbila ho, zvedla ruce a vpletla mu prsty do mokrých vlasů, zatímco jim voda stékala po nahých ramenou. Její pohyby byly plné dychtivosti zrozené z lásky, náklonnosti a úlevy pramenící z vědomí, že ho neztratila.

Byl její.

Dokonce i teď, nahou a s nesčetnými vadami na kráse, které by jen málo mužů přehlédlo, ji objímal. Objímal její nedokonalost.

Miloval ji.

Chladnými rukama rozpaloval její kůži, roztaženými prsty na břiše si tiskl její pozadí k tomu, co se zvedalo mezi jeho boky. Přenesla na něj váhu a on ji pevně držel, kousal ji do rtů a laskal je, než ji přivábil, aby vstoupila do jeho úst.

Na chvíli přivítal její vpád, ale pak ji se zavrčením otočil a přitiskl si ji k sobě.

Raven vzhlédl do jeho planoucích šedých očí.

„Jsi si jistá?“

Přikývla.

„Potřebuju ta slova, Raven. Potřebuju vědět, že to chceš.“

„Chci tě.“

Vzal si její ústa a jazykem do nich ve smyslném rytmu vnikal a zase se vytrácel. Naklonila hlavu, přijala ho a voda kolem nich dál stékala dolů. Dlaněmi navzájem zkoumali kluzkou pokožku a tiskli se k sobě. Dotýkala se jeho šije, ramen a silných paží, kterých se pevně chytila ve snaze zůstat stát.

William nebyl krotký milenec. Cítala v jeho náruči sebekontrolu, ale i touhu a boj, který mezi oběma pocity zuřil. Nikdy jí neublížil a vždycky se soustředil jen na to, aby jí daroval veškerou možnou rozkoš, než ji dopřál sobě. Obvykle víckrát než jednou.

„Ty jsi jako sen,“ vzdychla. „Sen o lásce, o které jsem si nikdy nemyslela, že ji budu mít.“

Propaloval se do ní pohledem. Bez varování ji zvedl a přitáhl si její nohy kolem boků. Ústy klesl k jejím nadrům, ochutnával je a škádlil. Dychtivě sál kapky vody z její rozpálené kůže.

Objala ho kolem krku a mezi nohama cítila jeho nedočkavost. Zvedl ji výš, rukama ji držel za zadek a ujistil se, že je ve správné poloze.

„Dýchej,“ nařídil jí, oči upřené do jejích.

Byl to upír, hrdý a mocný, a balancoval na pokraji sebekontroly. Téměř instinktivně obnažil zuby a v hrudi mu zahřmělo.

„Jen mě nepolámej,“ zašeptala a odhrnula mu pramen světlých vlasů z čela.

Williamův výraz ještě víc zdivočel.

„Neboj. A jestli ti nějak ublížím, přísahám, že tě uzdravím.“

Spolkl její odpověď polibkem. A pak do ní jediným výpadem vstoupil.

Jak se pohyboval dovnitř a ven, znovu a znovu, jeho polibky byly stejně divoké jako přírazy. Svíral její pozadí čím dál pevněji, zdvihal ji a spouštěl v souladu se svým rytmem.

Raven se k němu přitiskla a rukou sjela k jeho bedrům, aby ho pobídla ještě hlouběji. Ne, že by to potřeboval.

Ňadry se mu otírala o hrudník a to tření ji zároveň provokovalo i vzrušovalo. Pustila z hlavy horkou sprchu, vůni mýdla i Williama a otravnou bolest ve svém kotníku. Naprosto se oddala pocitům, kterými ji rychle přiváděl na pokraj orgasmu.

Než mu mohla dát najevo, že už je blízko, vyvrcholila. Zařala mu prsty do šíje a zvrátila hlavu. William pokračoval, dokud její orgasmus neodezněl, a pak se snesl rty k její bradavce a vsál ji do úst.

Když otevřela oči, zjistila, že ji hladově pozoruje.

„To je teprve začátek,“ zachraptěl. „Dýchej.“

7. kapitola

William vstal z postele, aniž by se obtěžoval zahalit. Právě strávil dvě vášnivé hodiny s Raven, která teď byla doslova zamotaná v prostěradlech a vypadala uvolněně a šťastně. Podle Williamova staromódního mínění nic z jejich předchozího chování nepředstavovalo lásku. To bylo něco, co buď existovalo, nebo ne; nedalo se to udělat, a určitě ne spojením dvou těl (ačkoliv rozhodně nádherným).

Jenže on po té vlnadné ženě, která jej sledovala přes okraj sklenky vína, doslova prahl. Hladověl po ní, po jejím těle i krvi, s touhou, jež hraničila se zoufalstvím.

A taky ji miloval.

Nemohl si pomoci, aby neporovnával její současný stav s tím, v jakém byla předchozí noci – slzy, pláč a pak vyčerpané mlčení. Stefanova diagnóza mu zvonila v uších. Sice se mu ulevilo, že se probudila a mysl měla v pořádku, ale současně si dělal starosti, jak bude reagovat, až jí řekne o jejím otčímovi. Také se bál její reakce na to, že ovládl její mysl, třebaže se cítil v právu to udělat. Ty obavy mu kazily náladu.

„Co to děláš?“ Raven odložila sklenku vedle tácu s jídlem, ze kterého poté, co skončili s milováním, pomalu ujíдалa.

„Oblékám se,“ odpověděl stroze a natáhl si černé džíny (naostro). A zatímco si zapínal černou košili a pečlivě si ji zastrkával do kalhot, držel se k ní zády.